

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Плевен, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА

Членове: РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря ЖЕНИ Н. СТОЙЧЕВА
като разгледа докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА Въззивно гражданско дело № 20224400500690 по описа за 2022 година

Въззивно производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа въззивната жалба на В. А. И., подадена чрез пълномощника ѝ адв. И. А. от АК-Плевен, срещу решение № 1115 от 23.07.2022 г. на Районен съд – Плевен, постановено по гр.д. № 6515/2021 г., в частта му, с която е отхвърлен предявения от В. А. И. против М. И. В. иск за делба по отношение на построените в процесния имот сгради: сграда с идентификатор *** със застроена площ 74 кв.м., брой етажи 2, с предназначение: жилищна сграда – еднофамилна; сграда с идентификатор *** със застроена площ 28 кв.м., брой етажи 1, с предназначение: хангар, депо, гараж; сграда с идентификатор *** със застроена площ 100 кв.м., брой етажи 1, с предназначение: селскостопанска сграда.

Във въззивната жалба са изложени оплаквания, че първоинстанционният съд е игнорирал заявеното от ищцата обстоятелство, че тя е съсобственик и никога не е била длъжник в провежданите по ДОПК процедури. Жалбоподателката счита също така, че решаващият съд не е съобразил факта, че е проведена тръжна процедура, която касае вече одържавени имоти в

съответни идеални части, както и че ответникът В. е бил снабден с постановление за възлагане независимо от предприетото от ищцата обжалване, при което към момента на вписването му постановлението за възлагане не е било влязло в сила. С въззивната жалба се претендира отмяната на първоинстанционното решение в обжалваната му част.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуалния представител на страната.

Ответникът по въззивната жалба М. И. В. изразява становище за нейната неоснователност, чрез пълномощника адв. Р. В., и пледира за потвърждаване на решението в обжалваната му част. Становището е обосновано и в представения писмен отговор на жалбата.

По допустимостта на въззивната жалба въззивният съд се е произнесъл с определението по чл. 267 ГПК от 17.10.2022 г.

Като взе предвид данните по делото и наведените от страните доводи, настоящият съдебен състав намира по същество жалбата за неоснователна, предвид следните съображения:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск за съдебна делба, предявен от В. А. И. против М. И. В. и съпругата му Р. К. В.. В хода на производството същото е било прекратено в частта му по отношение на ответницата Р. В.. Предмет на делбата е описаният в исковата молба поземлен имот, находящ се в с. ***, заедно с построените в него 3 бр. сгради - жилищна сграда /еднофамилна/, сграда /хангар, депо, гараж/ и селскостопанска сграда.

С постановеното по делото решение в първата фаза на делбеното производство районният съд е допуснал на основание чл. 341 ГПК, вр. с чл. 34 ЗС да се извърши съдебна делба между В. А. И. и М. И. В. върху поземлен имот с идентификатор *** по кадастралната карта и кадастралните регистри за с. ***, общ. Плевен, обл. Плевен, с площ по кадастрална скица 1010 кв.м., по документ за собственост 980 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 м/ номер по предходен план: 255, квартал 50, при два равни дяла - по един за всеки от съделителите.

В тази му част първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в законна сила.

От събраните по делото писмени доказателства е видно, че по силата на нотариален акт за продажба на недвижим имот № ***/12.03.2003 г. купувачът Е.Д. И. е придобил поземлен имот с площ 980 кв.м. в с. ***, съставляващ УПИ I-255, кв. 50 по плана на селото, заедно с построените в имота едноетажна жилищна сграда от 35 кв.м., лятна кухня от 18 кв.м. и стопанска сграда, при описаните съседи на поземления имот.

Не е било спорно по делото, че към момента на сключената продажбена сделка купувачът Е. И. е бил в брак с ищцата В. И., с оглед на което имотът е придобит в режим на съпругеска имуществена общност.

По образуваното срещу длъжника Е.Д. И. изпълнително дело № ***/2007 г. по описа на ЧСИ И.К., с район действие ОС-Плевен, изнесеният на публична продан недвижим имот, а именно: $\frac{1}{2}$ идеална част от УПИ I-255, стр.кв.50, находящ се в с. ***, с площ от 980 кв. м., заедно с построената в същия имот едноетажна жилищна сграда със застроена площ от 35 кв.м., лятна кухня със застроена площ от 18 кв.м. и стопанска сграда, е възложен върху купувача от публичната продан Д.И.В. с постановление на ЧСИ от 05.08.2008 г.

С влязло в сила решение на Окръжен съд – Плевен от 18.08.2014 г., постановено по гр.д.614/2013 г., от ответника по делото Д.И.В. е отнето в полза на държавата имущество на основание чл. 28, ал. 1, вр. с чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от ЗОПДИППД /отм./, въз основа на мотивирано искане от Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество гр. София, като в т.ч. и недвижим имот, представляващ $\frac{1}{2}$ идеална част от УПИ I-255, от стр.кв. 50, находящ в с. ***, община Плевен, с площ от 980 кв.м., заедно с построената в същия имот едноетажна жилищна сграда със застроена площ от 35 кв.м., лятна кухня със застроена площ от 18 кв.м. и стопанска сграда.

По реда на ДОПК е била извършена продажба на отнетото в полза на държавата имущество. Видно е от приложеното по делото постановление № 97/18.12.2019 г. на директора на ТД на НАП гр. Велико Търново, че със същото върху обявения купувач от публичната продан - М. И. В. е възложена група № 110/19-3, представляваща $\frac{1}{2}$ идеална част от поземлен имот с идентификатор *** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със заповед РД-18-309/15.05.2019 г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес: с. ***, общ. Плевен, обл. Плевен, площ 1010 кв.м., трайно

предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10м/, номер по предходен план: 255, квартал 50, парцел I, заедно с построените в имота: сграда с идентификатор *** със застроена площ 74 кв.м., брой етажи 2, с предназначение: жилищна сграда – еднофамилна, сграда с идентификатор *** със застроена площ 28 кв.м., брой етажи 1, с предназначение: хангар, депо, гараж, сграда с идентификатор *** със застроена площ 100 кв.м., брой етажи 1, с предназначение: селскостопанска сграда, при граници и съседи на поземления имот: ***, ***, ***, ***, съгласно скица № ***/05.07.2019 г., издадена от СГКК – гр. Плевен.

Постановлението е вписано в Службата по вписванията гр. Плевен с вх.рег. № 380/16.01.2020 г. и обнародвано в ДВ брой 6 от 21.01.2020 г.

Не е било спорно по делото, а е и видно от приложените писмени доказателства, че ищцата В. И. е обжалвала цитираното по-горе постановление за възлагане № 97/18.12.2019 г. С решение на компетентния административен орган жалбата ѝ е оставена без разглеждане, а с решение на Административен съд – Плевен от 04.03.2021 г. по адм.д. № 933/2020 г. е отхвърлена жалбата ѝ срещу решението на административния орган.

По делото не са налице данни, а също така липсват наведени твърдения ищцата да е предявила иск по чл. 269 ДОПК. Този иск е предвиден за защита на третите лица, претендиращи самостоятелни права върху вещта, по отношение на която е насочено принудително изпълнение, докато принудителното изпълнение не е приключило. Целта на иска е със сила на пресъдено нещо да бъде установено по отношение на длъжника и вискателя, че вещта, върху която е насочено изпълнението, не принадлежи на длъжника, а на третото лице, и по този начин да се отрече възможността за продължаване на принудителното изпълнение върху тази вещ.

В случаите, когато принудителното изпълнение е приключило с издаване на постановление за възлагане на вещта, третото лице може да защити правата си по реда на чл. 239, ал. 2 ДОПК. Съгласно цитираната разпоредба купувачът на недвижима вещ от публичен изпълнител става собственик на продадената недвижима вещ дори и длъжникът да не е бил собственик, ако до изтичане на една година от обнародване на постановлението за възлагане в „Държавен вестник“ не е предявен иск за собственост. С изтичането на този срок се погасява правото на иск на всяко трето лице, което претендира да е

било действителен собственик на имота, който е бил възложен с постановлението за възлагане, респективно постановлението се стабилизира – става необоримо и неоспоримо от трети лица, които претендират права върху продадения от публичния изпълнител имот.

Такъв е и настоящият случай, тъй като по делото е безспорно установено, че ищцата не е предявила иск за собственост в предвидения в чл. 239, ал. 2 ДОПК едногодишен срок, с оглед на което правото ѝ на такъв иск е погасено, а постановлението за възлагане, с което върху ответника, като купувач от публичната продажба са възложени $\frac{1}{2}$ идеална част от поземления имот и трите, намиращи се в имота сгради, е стабилизирано.

Фактът, че ищцата е обжалвала постановлението за възлагане в случая е без правно значение, тъй като съгласно чл. 246, ал. 8 ДОПК собствеността върху продадената недвижима вещ преминава върху купувача от датата на постановлението за възлагане. Следователно постановлението за възлагане има прехвърлително вещно действие, което настъпва от датата на самото постановление. След като до изтичането на срока, предвиден в чл. 239, ал. 2 ДОПК, ищцата не е предявила иск за собственост, то придобитите от ответника вещни права по силата на постановлението за възлагане са ѝ изцяло противопоставими.

В контекста на гореизложеното се налага извод, че ответникът М. В. в хода на делбеното производство се легитимира като едноличен собственик на сградите, намиращи се в процесния поземлен имот, с оглед на което искът за делба по отношение на същите се явява неоснователен и подлежи на отхвърляне, както правилно е приел и първоинстанционният съд.

Решението на Плевенски районен съд е правилно в обжалваната му отхвърлителна част и следва да бъде потвърдено.

Процесуалният представител на въззиваемия – адв. Р. В. е претендирала да ѝ бъде присъдено адвокатско възнаграждение съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, като е представила договор за правна защита и съдействие, в който е уговорена безплатна правна помощ на страната пред въззивната инстанция. С оглед изхода на спора, в полза на адв. Р.В. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в минимален размер от 1500 лв., съобразно предвиденото в чл. 7, ал. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Така мотивиран и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, Плевенският окръжен
съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1115 от 23.07.2022 г. на Районен съд –
Плевен, постановено по гр.д. № 6515/2021 г., в обжалваната му част.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА В. А. И., ЕГН *****, да
заплати на адвокат Р. К. В., ЕГН *****, от Адвокатска колегия – Велико
Търново сумата от 1500 лв. /хиляда и петстотин лева/ за адвокатско
възнаграждение по делото пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен
касационен съд на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____